

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3298/2022
20.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић адвокат из ..., против тужене Опште болнице Ваљево, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 908/22 од 13.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 908/22 од 13.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 908/22 од 13.04.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Ваљеву П1 289/21 од 07.12.2021. године у првом ставу изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилја тражила да се тужена обавезе на исплату накнаде за исхрану у току рада и регреса у периоду од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, у укупном износу од 193.749,20 динара са законском затезном каматом од 16.10.2021. године до исплате и износа од 36.145,22 динара на име законске затезне камате обрачунате до 15.10.2021. године. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у другом ставу изреке пресуде Основног суда у Ваљеву П1 289/21 од 07.12.2021. године тако што је одбијен захтев којим је тужилја тражила да се тужена обавезе на накнаду трошкова парничног поступка у износу од 62.400,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилја да накнади туженој трошкове првостепеног поступка у износу од 7.198,94 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилја да накнади туженој трошкове другостепеног поступка у износу од 28.795,78 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Тужилина ревизија не садржи наводе о другим битним повредама одредаба парничног поступка, као разлозима за овај правни лек у смислу члана 407. став 7. тачке 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је запослена код тужене на радном месту ..., чија се плата обрачунава применом коефицијента 7,34. У спорном периоду тужилци је исплаћивана плата обрачуната применом наведеног коефицијента на утврђену основицу, у висини минималне зараде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које се наводима ревизије и не оспорава, другостепени суд је закључио да тужилца нема право на исплату накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. По становишту тог суда, накнада за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора су у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, који се у овом случају примењује као посебан закон, садржани у коефицијенту за обрачун тужилине зараде.

Изложено правно становиште другостепеног суда прихвата и ревизијски суд, због чега наводе тужилце о погрешној примени материјалног права сматра неоснованим.

Тужилца је запослена у здравственој установи која се финансира из буџета Републике Србије, па се зато на утврђење и обрачун њене плате, накнада и додатака примењују прописи којима се уређују плате, накнаде и друга примања запослених у јавним службама.

Начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе уређен је Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 34/11 ... 86/19). Одредбом члана 3. став 1. тог закона прописано је да основицу за обрачун и исплату плата утврђује Влада Републике Србије, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника Републике и Народне скупштине Републике Србије. Према одредби члана 4. став 1. истог Закона, коефицијент изражава сложеност послова, одговорности, услове рада и стучну спрему. Сагласно ставу 2. те одредбе, коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Коефицијенти за обрачун плата запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе утврђени су Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, коју је Влада Републике Србије донела на основу члана 8. Закона о платама у државним органима и јавним службама.

Одредбом члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог и за исхрану у току рада ако послодавац то право није обезбедио на други начин и за регрес за коришћење годишњег одмора. Одредбе тог Закона примењују се и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није другачије одређено.

Следствено изложеном, супсидијарна примена Закона о раду на запослене у јавним службама постоји само у случају када посебним законом њихов положај, права, обавезе и одговорности нису другачије уређени. Како је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, следи да та одредба посебног закона искључује примену члана 18. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду. Ни Посебан колективни уговор за запослене у јавним службама није предвидео право запослених на накнаду за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. С обзиром да је накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса у спорном периоду тужиљи исплаћивана кроз коефицијент за обрачун њене плате, не припада јој право на додатну исплату тих накнада које потражује тужбом, без обзира на чињеницу да јој је плата исплаћивана у висини минималне зараде.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић